

ARTS

ENTORN DE L'OBRA D'ANTONI ESTRUCH " ELS SEGADORS "

per Joan David

En les darreries del segle XIX foren exponents dominants: l'estètica neoclàssica, fenomen nascut a Roma i de la que en fou màxim exponent el pintor MENGES, el neorrafaelisme introduït a França per Jean Louis David, Gerard i Gros amb obres de concepció multitudinària sobre temes antics i efemèrides Napoleòniques i saturant l'ambient artístic oficialment la "Pintura d'Història".

El Romanticisme pictòric clogué el cicle infonent la mentalitat dels homes sobresortints de l'època. Vingué Goya, geni esquerp, innovador, irradiant de llum en crispadora vibració; caminant solitari, mestre sense deiebles i finalment l'Impresionisme, iniciat a França per Monet i que Santiago Rusinyol i Ramon Casas ens dueren a casa.

Vet aquí que dins aquest món tant sacsejat trobem una varietat d'elements que ens descobreixen l'home; elements que venen dictats per l'obra realitzada que mai per mai no traeixen llur autèntica personalitat; són revelacions aquestes, que al decurs dels temps, es converteixen en llum, guia i model i que consegüentment ens fan sentir i veure ço que al dir de Berenyon "nosaltres que no som artistes, no hem vist i potser no veurem".

En l'últim quart d'aquest segle, un fet enormement vital per la nostra ciutat, (parlem de Sabadell) es realitzà:

Ramon Quer, Joan Figueras, Joan Vila Cinca i Josep Espinalt gesten una entitat que al llarg del temps esdevindrà única en el seu gènere, l'Acadèmia de Belles Arts, la que sens perdre per res la seva independència i personalitat s'estatjà dins una altra entitat, l'Ateneu Sabadellès; els esmentats artistes fundadors dirigeixen aquesta secció d'art dins l'Ateneu i en la llista d'assistents a les seves classes hi trobem, enmig d'un nodrit nombre de joves artistes, el nom d'Antoni Estruch, de qui ens és grat avui, en commemorar un fet històric essencial en l'Història de Catalunya, reproduir-ne l'obra intitolada "Els Segadors", obra que per subscripció popular fou adquirida amb destí al nostre actual i nou "Museu de Belles Arts".

Antoni Estruch és fill de Sabadell i deixeble de Joan Vila Cinca, resolgué els seus primers estudis en l'anunciada "Acadèmia de Belles Arts de Sabadell", passant després a les classes de "Llotja" a Barcelona i més endavant fruit de hores d'estudi guanyades, ingressà a l'Acadèmia de S. Fernando de Madrid fins i tant, que pensionat per la família Ponsà, marxà a Roma, ciutat en la que restà set anys, en el transcórrer dels que realitzà un viatge a Terra Santa per tal de documentar-se i ambientar-se a l'objecte d'executar cert nombre de pintures de caire religiós amb l'ambient de Palestina; (algunes d'elles es conserven encara en un pis de l'antiga casa Ponsà d'aquesta ciutat). De retorn del seu viatge a Roma resol ja a Sabadell la tela "La mort de Rafael de Cayanora" i el quadre que avui inserim reproduït "Els Segadors".

Home d'intens dinamisme i de gran activitat, treballà incansablement en multitud d'obres i finalment es traslladà a Amèrica on realitzà interessants treballs de pintures d'història, i gravats. Res en concret no sabem dels fruits de la seva estada a Amèrica, fruit que amb tot no podem dubtar, deuen d'ésser profitosos i que esperem, una vegada ben documentats fer-ne l'estudi que noblement es mereixen.

Tenint present la part de l'obra pictòrica que coneixem m'és grat de fer-ne unes senzilles anotacions:

Per descomptat en l'obra d'Antoni Estruch, domina un realisme clàssic de les formes, amb una formació estrictament neoclàssica amb sensibilitat de pintor romàntic; la gran disciplina del dibuix, que possiblement influenciat de Ingres, fa que en la seva obra hi veiem el pas del neoclassicisme a un gran mitificador que infon a la pintura d'història un cert, nobilíssim però, teatralisme.

El dibuix i el color es fusionen intimament, emperò, el dibuixant en tot moment és superior al colorista.

L'Artista és posseït d'un talent natural que amb l'ajut de l'estudi aconseguix l'autèntica obra pictòrica dominant l'ofici com el millor artesà; pintor que pintà des de l'encàrrec fins a la creació independent.

No cal dir que els eixos que inicien l'estructura geomètrica de l'obra són ben calculats i que la composició és deliberadament equilibrada.

L'espai i el temps juguen el seu paper, estructurant la imatge i interpretant, amb lleis perspectives els fonaments vàlids de l'obra.

Obra amb ritme i estil, certament humanitzada que equival a dir que posseeix els dons de gràcia i d'elecció.

Els problemes acusats de les masses, del clar-obscur, de les coloracions i del colorit són resolts específicament en conceptes de fons realistes aureolats d'un sentit idealista, sens que sobressurti ni el realisme ni l'idealisme com a valors absoluts.

Cloem aquestes notes revivint uns conceptes que el nostre malaguanyat Miquel Carreras i sots el pseudònim de "Martí Rialp" un dia deixà escrits:

"L'Art ens sostreu de l'ambulant neguit de recerca perquè ens mostra l'abundor i meravella del món que ens rodeja... Totes les arts són lluita creadora entre esperit i matèria que alternadament operen a través dels elements diversos de que l'Art es val" i encara aquells altres de l'inoblidable mestre, Francesc Labarta, que diuen:

"L'Artista es defensa d'acord amb les seves forces, i el seu temperament és la inacabable allau de la realitat".